

El Centre Català de l'Havana, en la seva Declaració de Principis, afirma: "El dret immanent, imprescriptible i inalienable de Catalunya a la seva independència nacional i proclama el Dret de la Nació Catalana a organitzar-se en Estat, per voluntat única del seu poble".

R E N A I X E M E N T I N T E L . L E C T U A L

Episodis de la Història Nacional. - Un esforç, un veritable esforç, en tots sentits, s'està fent a base de donar a conèixer retalls de la nostra Història. Diem de pas, que cal un sentit i un sentir, molt ferm, per a seguir endavant: prohibicions, censures, esquivar nassos que volen ensumar massa; calen també diners i erudició.

Com a editor, figura Rafael Dalmau, de Barcelona i les obres es venen a Ptes. 18.- cadascuna (no s'hi faran pas rics!).

Vegem els títols publicats fins ara:

- Les Unions de Nobles i el rei del Punyalet. - Rafael Tasis.
- El Desafiament de Pere el Gran amb Carles d'Anjou. Ferran Soldevila.
- Com Catalunya s'obrí al Món, mil anys enrera. Ramon d'Abadal.
- Pere de Portugal, "Rei dels Catalans". J.E. Martínez Ferrando.
- La reivindicació social dels Remences. J. Camps i Arboix.
- L'Expedició dels Almogàvers. Rafael Tasis.
- Margarida de Prades. W. Fort i Cogul.
- L'Heretgia Albigesa i la Batalla de Muret. R. Dalmau i Ferreres.
- Ramon Llull en el món del seu temps. P. M. Batllori, S.I.
- El nostre Frederic de Sicília. Rafael Olivar-Bertrand.
- El Dissortat Comte d'Urgell. Àngels Masia de Ros.
- Catalunya Napoleònica. Joan Mercader i Riba.

Comentari. - : No podent-se esplaiar amb paper de diari, cal remarcar l'esforç que s'està fent a base de reivindicar fets, ben esbrinats de la Història de Catalunya, que fins ara s'havien presentat amb desfiguracions greus; els volums publicats són diversos.

I aprofitem ara, tot parlant de llibres, per a fer notar la tasca patriòtica, heroica i abnegada, però viva i ardida de l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, que segueix, malgrat tot, el seu camí, que és el de l'enaltiment de Catalunya a través de la història, ciència, art, literatura, etc., Vós també hi podeu ajudar en aquesta tasca, no és cert??

Qualsevol aclariment sobre aquests temes, que poden ésser d'interès particular i fins col·lectiu i tot, serà facilitat amb gust, si us adreceu al nostre Apartat Nacional # 14.81. Bogotà. -

LA NOSTRA EXTENSIO I POBLACIO. - (Per als que gosen parlar de CATALUNYA, com a Nació massa petita - federable o no - per a viure o pactar sola) :

Territoris de Parla Catalana

	Població		Població
Catalunya estricta	3.408.619 hab.	Zones limit. d'Aragó	97.318
Catalunya frances.	206.129	Andorra	6.000
València	2.020.000	Alguer (Sardenya)	12.000
Illes Balears	368.894		
		Total d'habitants :	<u>6.112.000</u>

Extensió de Territoris de Parla Catalana

Catalunya estricta	32.196 km.2.	Zones limit. d'Aragó	5.574
Catalunya francesa	3.718 "	Andorra	496
València	23.319 "		
Illes Balears	5.014		
		Total km.2 ;	<u>70.312.</u>

Països inferiors a Catalunya en població

Etiopía	Veneçuela	Albània	Lituània
Xile	Guatemala	Yemen	Nicaragua
Suïssa	Uruguai	Honduras	Costa Rica
Cuba	Letònia	Bolívia	Panamà
Finlàndia	Mongòlia	Irlanda	Luxemburg
Dinamarca	El Salvador	Noruega	Islandia
Àrabia	S. Domingo	Equador	Mònaco
Tíbet	Estònia	Liberia	Liechtenstein
Irak	Paraguai	Haití	

Pro-Kennedy. - El 20 novembre 1960, a 2/4 de 8 del vespre, es va organitzar a Barcelona una manifestació que, sortint de la Plaça de la Universitat, se'n va anar fins a la Casa Americana ; la formava algun centenar de jovent, molts d'ells, estudiants.

Portaven una pancarta, que deia : " Kennedy, tú ets el capítol de la llibertat, veritat ? LLIBERTAT ! " . I es llençaren papers que deien : " Volem Justícia i Llibertat " . Foren rebuts per un cònsol, Mr. Stephen M. Carney i els dirigents feren present l'adhesió de Catalunya als principis de llibertat, exposats pel senador Kennedy i l'esperança de que aquests principis inspiraran realment la política futura dels Estats Units respecte a la Península. El cònsol els va manifestar el seu agraïment i va prometre retransmetre al President el missatge dels manifestants.

La policia, molt abundosa, present pels voltants de la Casa Americana, no va gosar dissoldre la manifestació, però va demanar la documentació a molta gent i va practicar detencions. -

"DESTINO" i Guillem Diaz - Plaja. -

que antigament havia estat al costat de la Generalitat de Catalunya i ara està ficat en coses del teatre oficial.

Guillem Diaz-Plaja va estar per Bogotà pronunciant unes conferències estereotipades que havia donat ja en altres països, encara que potser sense fer esgarrijar tant a alguna sotana present, que va trobar que certes pinzellades massa d'ateu, no eren convenientes, ni fins a la pròpia Universitat Nacional.

Però, ens embranquem massa. Diaz-Plaja creu que qualsevol moment pot venir una ventada que abrindi novament l'esperit català en un redreçament nacional. Però, ara, manté certs dubtes i diu, en la publicació al.ludida, tot parlant de Bogotà, mig de pas i referint-se al " Congreso de Academias de la Lengua", que s'hi va reunir fa uns quants mesos :

" Los textos oficiales del Congreso y aún las disposiciones legislativas que ha empezado a promover, resuelven utilizar la palabra "español" para designar el idioma común. No dejo de ver el mariz político positivo que, de puertas afuera, tiene tal designación. Mucho más cuando en Hispanoamérica se decía tradicionalmente "castellano" ; así, en todos los tratadistas desde Andrés Bello a Arturo Capdevila. La cuestión, en cambio, adquiere un matiz especial dentro de la Península. Si llamamos "español" al "castellano", no excluimos el título de españolas a las demás lenguas peninsular ? "

Nosaltres creiem que la pregunta cal contestar-la amb ple sentit afirmatiu i sense dubtar.

Efectivament, resten excloses com a "espanyoles" les altres llengües peninsulars : català, euskera, gallec, etc., I agraim la catalanitat del subconscient del Sr. Diaz Plaja.

Un argument més a favor de la nostra nacionalitat, que ha estat exhibit, no pas amb bona intenció.

D'un temps ençà, certes agències periodístiques venen dedicant molt d'espai a favor d'una restauració monàrquica a la Península.

Nosaltres, com a CATALANS, hem de recordar que :

Felip Vè. el primer monarca introductor dels Borbons a Espanya, es va entronitzar després de l'aniquilació dels patriotes catalans, l'11 de setembre del 1714. A tal dinastia, pertanyerent El cretí Carles IV, el falsari Ferran VII, la immoral Isabel II i Alfons XIII, l'Àfrica. Com a gereu de tals formes d'actuar, pensem doncs, que es podria esperar del pretendent de torn, Joan II.

Recordem molt bé, que a Catalunya, era d'ús corrent, entre la gent del poble, parlar de la " peste borbònica" al.ludint a malvestats. -

Regla 16 - Els numerals cardinals

Els numerals cardinals són invariables, excepte un, dos (i els compostos), que tenen dues terminacions (masculina i femenina); un, una, uns, unes, dos, dues.

Noti's que la forma dugues és viciosa i inadmissible.

Cent té plural(cents) i també té, en plural, dues terminacions(Cents,centes).

Els numerals de vint a trenta s'escriuen afegint, al numeral vint, les nou primeres unitats amb una i entremig i amb un guionet entre cada component.

Escriurem, doncs: vint-i-u, vint-i-dos; vint-i-tres; vint-i-quatre; vint-i-cinc; vint-i-sis; vint-i-set; vint-i-vuit; vint-i-nou.

De trenta en amunt els numerals s'han d'escriure sense guionet entre els seus components. Així, escriurem: trenta u; quaranta dos; cinquanta tres; seixanta quatre; setanta cinc; etc.

Les centenes s'escriuen amb un guionet entre les unitats dos a nou, i el numeral cents (en plural). Escriurem, doncs: dos-cents (dues-centes); tres-cents; quatre-cents; cinc-cents; etc.

Els numerals ordinals i partitius

Els numerals ordinals són els que expressen ordre i, llevat dels quatre primers que tenen una forma pròpia (primer, segon, tercer o terç i quart) es formen afegint al cardinal la terminació è (el cinquè també pot dir-se quint). Exemples: sisè, setè, vuitè, etc.

Els ordinals tenen masculí i femení, singular i plural. Exemples; primer, primera, primers, primeres; segon, segons, segons, segones; quart, quarta, quarts, quartes; etc.

Els numerals partitius que són els que expressen part o fracció de la unitat, són idèntics als ordinals i es formen, per tant, afegint al cardinal la terminació è. Cal només tenir present: que hi ha la forma especial mig; que s'ha d'escriure terç (no tercer; i que en lloc de desè, centè, i milè s'ha d'usar, dècim, centèsim, i mil.lèsim.

Noti's també que la terminació au (octau, dotzau) és errònia.

Regla 17 - Ací, Aquí

En el català clàssic (i encara avui en una gran part del nostre territori) hi ha els dos adverbis de lloc ací i aquí.

Ací, significa proximitat a la persona que parla o escriu; i aquí, significa proximitat a la persona a la qual parlem o escrivim.

Fent ús d'aquests dos adverbis, si escrivim des de Barcelona a una persona de Tarragona, direm: Com esteu aquí a Tarragona? Ací, a Barcelona, anem passant bé de salut.

Però està tan arrelat l'ús del mot aquí quan té el sentit d'ací, o sigui proximitat a la persona que parla o escriu, que ja molts escriptors l'escriuen en tots dos casos indistintament. El millor és atendre's a l'ús més general de la comarca d'on un és fill.

(seguirà)